

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 525/2021
19.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Дубравке Дамјановић, Мирољуба Томића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела ометање правде из члана 336б став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милице Лилић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.108/20 од 07.10.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 421/2020 од 19.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 19.05.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милице Лилић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.108/20 од 07.10.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 421/2020 од 19.02.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 54. став 3. Кривичног законика, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.108/20 од 07.10.2020. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења два кривична дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне затвора у трајању од по 4 месеца и новчане казне у износима од по 30.000,00 динара и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци која ће се извршити тако што ће је он издржавати у просторијама у којима станује у ..., насеље ..., улица ..., без примене мере електронског надзора, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, те је окривљени истовремено осуђен на јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 (четрдесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а уколико то не учини

иста ће бити замењена за казну затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1 421/2020 од 19.02.2021. године усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Алексинцу, па је преиначена пресуда Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.108/20 од 07.10.2020. године у делу одлуке о казни затвора, тако што је Виши суд у Нишу окривљеном АА претходно утврдио за кривично дело ометање правде из члана 336б став 2. КЗ учињено према оштећеном ББ казну затвора у трајању од 8 месеци, а за кривично дело ометање правде из члана 336б став 2. КЗ учињено према оштећеној ВВ казну затвора у трајању од 6 месеци и затим је окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док је жалба окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА - адвокат Милица Лилић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине пресуде Основног суда у Алексинцу ЗК.бр.108/20 од 07.10.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 421/2020 од 19.02.2021. године и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлуку или да преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеном АА утврдити казну затвора у трајању од 6 месеци која се неће извршити уколико окривљени у року од 2 године не учини ново кривично дело или тако што ће га осудити на казну затвора у трајању од 6 месеци коју ће окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену или без примене мере електронског надзора.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, док је у осталом делу недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног АА захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему формално не означава ни једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, али се из образложења захтева закључује да је исти поднет због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ. Ово, имајући у виду да се у захтеву наводи да је другостепени суд, који је преиначио првостепену пресуду у погледу

одлуке о казни затвора, погрешно применио одредбу члана 54. КЗ, обзиром да је окривљеном при одмеравању казне затвора као отежавајућу околност узео у обзир јачину учињене повреде односно чињеницу да је окривљени према оштећеном ББ предузео две радње извршења - увредом и претњом га је ометао у вршењу судијске функције, а што суд није могао да учини из разлога јер су увреда и претња елементи бића кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и у конкретном случају никако не могу представљати отежавајуће околности.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости се, по оцини Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово због тога што се, сходно члану 54. став 3. КЗ, околност која је обележје кривичног дела може узети у обзир као отежавајућа околност приликом одмеравања казне окривљеном и то у случају ако иста прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела. Имајући у виду да је за постојање кривичног дела ометање правде из члана 336б став 2. КЗ, које чини онај ко увредом, силом, претњом или на други начин омета или спречи судију, јавног тужиоца, заменика јавног тужиоца или адвоката у вршењу судијске или тужилачке функције или адвокатске службе, а за које кривично дело је правноснажном пресудом окривљени АА оглашен кривим и осуђен, довољно да окривљени предузме једну од више алтернативно прописаних радњи извршења, те имајући при томе у виду да из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде произилази да је окривљени према оштећеном ББ предузео две радње извршења - увредом и претњом је ометао овог оштећеног у вршењу судијске функције, то ова околност очигледно превазилази меру која је потребна за постојање овог облика кривичног дела, а због чега се иста може ценити као отежавајућа околност.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости наводи да нижестепени судови приликом одмеравања казне окривљеном нису узели у обзир олакшавајуће околности које постоје на његовој страни и то чињеницу да је окривљени неосуђиван и породичан човек, да оштећени нису истакли имовинскоправни захтев, те да код окривљеног постоји нижи степен кривице јер је реч о ситуационом делу које је окривљени извршио без претходног планирања и услед дејства алкохола, умора и оптерећености проблемима, при чему он према оштећенима није применио силу, дрскост и безобзирност, нити је било опасности по њихов живот и тело, а штетне последице су одмах отклоњене, а које околности по мишљењу браниоца окривљеног збирно представљају нарочито олакшавајуће околности сходно одредби члана 56. КЗ, а услед којих се окривљеном може изрећи блажа казна и то тако што би он казну затвора издржавао у просторијама у којима станује, а којом казном се у конкретном случају може постићи специјална превенција прописана одредбом члана 42.

КЗ. Изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се правноснажне пресуде по налажењу овога суда суштински побијају због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреде одредбе члана 441. став 1. ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милице Лилић, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на повреду закона наведену у изреци одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.